

Judecatoria Braşov

Dosarul nr. 1565/197/2021

Complet C17

Domnule preşedinte,

Subsemnatul Lică Adrian Liviu, în calitate de preşedinte al Asociaţiei în Beneficiul Vânătorilor şi Activităţii de Vânătoare, domiciliat în com. Malu Mare, sat Preajba, Aleea II Crizantemelor nr. 12, judeţul Dolj, în calitate de reprezentant legal al reclamantei Asociaţia în Beneficiul Vânătorilor şi Activităţii de Vânătoare, formulez următorul,

RĂSPUNS LA ÎNTÂMPINARE

În urma solicitării de a depune dovada calităţii de reprezentant legal al asociaţiei, vă înştiinţăm că am trimis împreună cu prezenta, Hotărârea de Consiliu cu nr. 28/07.04.2021 semnată electronic de către toţi membrii Consiliului Director prezenţi în şedinţa online din data de 03.04.2021. Precizez că Asociaţia în Beneficiul Vânătorilor şi Activităţii de Vânătoare, denumită în continuare ABVAV, are 9 (nouă) membri fondatori din toată ţara şi este foarte dificil, din cauza pandemiei, de a ne întruni în mod fizic, singura posibilitate pe care o putem utiliza fiind şedinţele online prevăzute în Statut.

În ce priveşte calitatea procesual activă, aceasta îşi găseşte izvorul în prevederile art. 56, alin. (1) conf. căroră “asociaţia se dizolvă, prin hotărâre judecătorească, la cererea Ministerului Public sau **a oricărei alte persoane interesate**”.

Cum acţiunile pârâtei au depăşit graniţa legală, este evident că atât subsemnatul, cât şi toţi membrii ABVAB, suntem cu toţii interesaţi în respectarea legilor de pe teritoriul ţării noastre şi a ordinii de drept, fiind în mod direct prejudiciaţi în interesul nostru legal, de prevederea ilegală din Statul pârâtei şi de acţiunile acesteia împotriva vânătorii ca activitate legală. De asemenea, prevederile art. 30 alin. 1) din CPC dau dreptul oricărei persoane de a formula cerere împotriva altei

persoane ori pentru soluționarea în justiție a unei situații juridice, iar “drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună credință”, potrivit art. 12, alin. 1) din C.p.c.

Pe fond, din întâmpinarea pârâtei am reținut următoarele:

- Pârâta recunoaște că în propriul Statut, vânătoarea este considerată “abuz” din perspectiva protecției mediului înconjurător și a protecției animalelor și că nu este vorba de vreo eroare de redactare sau de percepție.
- Pârâta este îndreptățită să considere vânătoarea ca activitate legală un abuz, și chiar să ceară oprirea totală a vânătorii în România.

Luat stricto-sensu, în dicționarul explicativ al limbii române, “abuzul “ înseamnă:

ABÚZ, *abuzuri*, s. n. **1.** Încălcare a legalității; (concr.) faptă ilegală. ◇ *Abuz de putere* = delict săvârșit de cineva prin depășirea atribuțiilor sale. *Abuz de încredere* = înșelăciune care constă din însușirea ilegală, înstrăinarea sau refuzul de restituire a unui obiect încredințat spre păstrare sau spre utilizare. *Abuz de drept* = delict care constă în exercitarea unui drept cu nesocotirea scopului său social-economic. **2.** Întrebuințare fără măsură a unui lucru; exces. ◇ Loc. adv. *Prin abuz* = abuziv, exagerat. **3.** (Rar) Eroare care constă din exagerarea unui fapt, a unei păreri etc. – Din fr. **abus**, lat. **abusus**.

Ori, în niciuna dintre aceste înțelesuri, nu putem încadra o activitate reglementată prin lege cum este vânătoarea, cu atât mai mult cu cât, chiar prin lege vânătoarea este un factor determinant în **menținerea biodiversității faunei sălbatice și de păstrarea echilibrului ecologic**, așa cum regăsim precizat la art. 3 din legea Vânătorii nr. 407/2006, conf. căruia “**exercitarea vânătorii se face în scopul asigurării echilibrului ecologic, ameliorării calității populațiilor faunei de interes cinegetic, cercetării științifice, precum și în scop didactic sau recreativ-sportiv.**” În acest scop, gestionarii fondurilor cinegetice sunt licențiați de către Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor din România, spre deosebire de reprezentanții pârâtei care nu au nicio **calitate** sau **autorizare** în acest sens, din acest motiv considerăm că aceasta se află sub incidența art. 56, alin. 1, lit. e) din OG 26/2000.

De acord că, la înființare, pârâta putea să își treacă în propriul Statut, din perspectiva protecției mediului înconjurător și a protecției animalelor, braconajul sau uzul de armă letală fără drept ca fiind “abuzuri”, dar în niciun caz o activitate ancestrală care urmărește inclusiv aceleași scopuri cu ale pârâtei din punct de vedere al mediului înconjurător, chiar și din perspectiva protecției animalelor, atât timp cât speciile de interes cinegetic utile sunt protejate de către vânători de dușmanii naturali ai acestora, numai prin vânătoare asigurându-se echilibrul necesar și menținerea biodiversității.

La data înființării, pârâta si-a enunțat scopul și obiectivele urmărite într-un Statut/Act Constitutiv care, teoretic, ar fi trebuit verificat de către instanță înainte de a-i acorda pârâtei personalitate juridică, ceea ce este evident că nu s-a întâmplat.

Ar fi putut fi trecută cu vederea această prevedere din Statutul pârâtei, dacă acțiunile ulterioare înființării desfășurate de către membrii fondatori ai acesteia pentru a-și pune în practică scopul și obiectivele enunțate nu ar fi avut ca țintă stoparea vânătorii, printr-un abuz de drept săvârșit chiar de către aceștia, pornind de la o gravă eroare de concepție pe care o au în general reprezentanții acestor ONG-uri de protecție a animalelor, aceea de a lăsa toate speciile cinegetice în voia sorții și a naturii, fără nicio intervenție din partea oamenilor sau a unor structuri de specialitate, cum este Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, stabilit prin lege ca fiind autoritatea publică centrală care răspunde de vânătoare și care asigură administrarea faunei cinegetice, respectiv gestionării fondurilor cinegetice care au încheiate contracte de gestionare cu administratorul, și care au angajați în cadrul acestora ingineri de specialitate, spre deosebire de reprezentanții ONG-urilor care nu au nicio pregătire în domeniul cinegetic. Din această perspectivă trebuie analizat motivul prev. de art.56 alin. (1) lit. a) din OG 26/2000: “când scopul sau activitatea asociației a devenit ilicită sau contrară ordinii publice”. Într-o atare situație, când pârâta își arogă dreptul de a considera ilicită, imorală și ilegală o activitate autorizată prin lege și când prin acțiunile sale instigă la ură împotriva unei categorii sociale formată din peste 50000 de vânători din România și, mai mult, încearcă să creeze o aparență de legalitate asimilând în mod intenționat și perfect conștient împușcarea speciilor cinegetice cu supunerea animalelor la rele tratamente și cruzimi, prin demersuri profund nedemocratice și nelegale, aceasta înseamnă că “realizarea scopului este urmărită prin mijloace ilicite

sau contrare ordinii publice”, conf. art. 56 alin. (1), lit. b) din OG 26/2000, cu modificările și completările ulterioare.

De ce instigă la ura pârâta? Nu știm, însă atât timp cât, prin toate acțiunile acesteia, declară că vânătoarea este un abuz iar practicantii vânătorii sunt niște “criminali care torturează animalele”, toate acestea demonstrează că scopul urmărit de către pârâtă este și ilicit și contrar ordinii publice.

Permisul de vânătoare permanent pe care îl obțin vânătorii în urma unei stagiaturi de un an de zile și a unui examen tematic, asigură practicarea vânătorii pe tot teritoriul României, iar acest drept dă implicit dreptul de a deține, purta și folosi arme și muniții, ultimul fiind supus verificării periodice din cinci în cinci ani, incluzând examenul psihologic și psihiatric al posesorilor permiselor de armă. Ori a-i considera criminali tocmai pe cei dintr-o categorie socială supuși examenelor periodice psihiatrice și psihologice, spre deosebire de membrii ONG-urilor de protecție a mediului înconjurător și a animalelor de exemplu, este o instigare la ură și intră în sfera penalului, dar fiind vorba de un dosar civil ne vom rezuma doar la încălcarea ordinii de drept și a ordinii publice.

Prin definiție, **ordinea publică** reprezintă un ansamblu de norme juridice care stau la baza funcționării unui stat de drept. În Jurisprudență, dispozițiile cu caracter de ordine publică, ce privesc în special ordinea politică, economică și socială au un **caracter imperativ** și nu pot fi înlăturate prin **convenții particulare**.

Ori, Legea Vânătorii și Protecției Fondului Cinegetic 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, este considerată de către pârâtă o măsură general obligatorie care trebuie respectată?

Evident că nu, după cum se vede!

Trebuie menționat că vânătoarea nu este o activitate specific umană, deoarece există și alte ființe vii în afară de om care vânează, împotriva cărora pârâta nu militează. Nu am observat ca pârâta să protesteze împotriva uliilor/bufnițelor care se hrănesc inclusiv cu specii cinegetice, sau împotriva șacalilor care sunt o specie invazivă și care decimează speciile de vânat mic cu păr și pene. Din contră, după concepția pârâtei, și nu numai a acesteia, în general ONG-urile “de protecție a animalelor”, ar lăsa la îndemâna prădătorilor naturali, toate speciile utile de interes cinegetic, fără de care o întreagă ramură economică și esențială în păstrarea echilibrului între specii cum este vânătoarea, nu ar mai exista.

Reamintim că vânătoarea a apărut ca ocupație a omului în epoca paleolitică, înainte ca omul să crească animale și să cultive plante, cu mult înainte ca pârâta să o declare abuz.

Vânătoarea a constituit principalul mijloc de existență al omului, de la începuturi. Pentru unele popoare din nordul Asiei, Americii, din insulele Polineziei, din Australia și Africa, vânătoarea are și în prezent aceeași importanță.

Dar, pentru a învedera instanței cât de grave și prejudicioase sunt acțiunile pârâtei împotriva nu numai a Statului de Drept, cât și din rațiuni economice, considerând vânătoarea ca activitate legală un "abuz" și având ca scop principal stoparea acesteia, consider că este nevoie să enumerăm câteva dintre acestea:

La nivel național sunt angajate doar în asociațiile de vânătoare peste 3000 de persoane, majoritatea covârșitoare dintre ele fiind angrenate direct în paza și protecția vânatului, adică a **tuturor animalelor sălbatice**. Acest personal nu numai că degreveză Statul de această sarcină, făcând acest lucru din banii membrilor cotizanți, ci generează și venituri la buget din taxele și impozitele pe salariile ce se situează în jurul a 200 de milioane de lei. Comerțul cu arme de vânătoare, muniții și echipament generează și el circa 100 de milioane de lei anual. În acest sector sunt angajate alte sute de persoane care sunt afectate, pe lângă problemele cauzate de pandemie, inclusiv de stoparea vânătorii la majoritatea speciilor cinegetice în sezonul care a trecut, obținute de către pârâtă și prezentate în spațiul media ca pe o mare victorie. Poligoanele de tir, producătorii locali, industria turistică ce beneficiază de pe urma acestui fenomen (hanuri, pensiuni, restaurante, crame), fenomenul chinologic direct implicat în metodele de recoltare a vânatului, mâncarea și accesoriile pentru acesta, carnea de vânat comercializată sau folosită în semipreparate, sunt și ele elemente care adaugă anual zeci de milioane de lei acestui sector. Automobilele utilizate de către cei peste 50.000 de vânători amatori și profesioniști din România aduc și ele un plus de peste 50 de milioane lei în economie. Să nu uităm și de turiștii străini care veneau la vânătoare în România atât pentru vânatul mare cu păr, cât și pentru multe dintre speciile de păsări, sedentare sau de pasaj. Și aici vorbim de multe alte milioane de lei anual.

Practic, pârâta, doar pentru a-și justifica activitatea și a-și convinge membrii, probabil mulți dintre aceștia iubitori de animale, că se merită să cotizeze la aceasta, luptă nu numai împotriva unei activități legale care are inclusiv scopul de a menține

biodiversitatea și echilibrul natural, dar și împotriva unei ramuri importante din economia României.

Mai mult decât atât, acțiunile pârâtei împotriva vânătorii și a administratorului faunei cinegetice care este Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, fac imposibilă respectarea de către Statul Român a art. 35 din Constituția României alin. (1) și (2), conf. căroră “statul recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic și asigură cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept.”

Așadar, atât timp cât “scopurile urmărite sunt cu totul altele decât cele pentru care s-a constituit”, ne aflăm sub incidența prevederilor de la art. 56 alin. 1 lit. c) din OG 26/2000.

În ce privește cauza din dosarul cu nr. 326/64/2020, în care pârâta a folosit ca argument inclusiv prevederea din propriul Statut conform căreia “vânătoarea ca activitate legală este un abuz”, fără a avea intenția de a muta atenția Instanței la speța în care pârâta a avut câștig de cauză, considerăm imperios necesară precizarea că, neavând specialiști în domeniul cinegetic, pârâta, prin reprezentanții acesteia, și-a arogat meritul pentru “salvarea” unor specii cinegetice migratoare despre a căror existență, cel puțin pentru jumătate de an, nu sunt responsabili factori decidenți din țara noastră, din următoarele considerente:

România are cei mai puțini vânători raportat la populație (1/361) comparativ cu toți vecinii ei și este pe unul dintre ultimele 3 locuri din Europa ca presiune pe vânat (număr de vânători raportat la populație, număr de vânători per km pătrat), mai jos decât noi fiind doar Belgia și Olanda. Pe culoarul de migrație al păsărilor Est-Elbic, Pontic și Sarmatic (Estic) Bulgaria are 110.000 de vânători, Grecia are 235.000, Moldova are 14.000, iar Rusia are 2,8 milioane de vânători, ultimele două țări nesupunându-se reglementărilor UE. Pe culoarul de migrație Ponto-Bulgar (Vestic), Polonia are 110.000 de vânători, Ungaria are 60.000, Slovacia are 55.000, Bosnia-Herțegovina are 50.000, iar Albania 14.000.

Nu în ultimul rând, trebuie ținut cont de faptul că multe dintre speciile la care facem referire sunt specii care nu se limitează în migrație doar la arealul UE supus reglementărilor mai sus menționate, ci zboară mii de km în interiorul continentelor african și eurasiatic, unde nu există restricții și chiar se prind cu plasele.

Așadar, pentru ca pârâta să-și justifice activitatea, a trâmbițat o “victorie” în Instanță care nu asigură nicidecum “salvarea” speciilor migratoare respective, iar toți vânătorii și Ministerul Mediului și Pădurilor și-au văzut interesele duse în derizoriu de niște persoane fizice care nu au nicio calitate de a fi specialiști în acest domeniu.

Din aceste considerente, ferocitatea și nocivitatea acțiunilor Asociației “Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” împotriva vânătorii și vânătorilor trebuie oprită, pentru că de la un ONG care militează pentru drepturile animalelor și salvarea mediului înconjurător la răsturnarea în Instanță al unui Ordin de Ministru întru scoaterea în afara cadrului legal a vânătorii, folosindu-se de latura afectivă a opiniei publice, a fost o cale periculos de scurtă, creând un precedent care poate duce la un haos total în ce privește dreptul constituțional al tuturor cetățenilor la un mediu înconjurător echilibrat și sănătos.

În consecință, vă solicităm admiterea acțiunii, iar prin Hotărârea pe care o veți pronunța să dispuneți dizolvarea părătei Asociația Alianța pentru Combaterea Abuzurilor, conf. art 56, alin, (1), lit. a), b), c) și e).

Data,

09.04.2021

Asociația în Beneficiul Vânătorilor
și Activității de Vânătoare,
Președinte Lică Adrian Liviu,

